

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 229/08-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. júla 2008 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti K., s. r. o., K., zastúpenej advokátkou JUDr. I. Č., Advokátska kancelária, K., vo veci namietaného porušenia základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach vydaným v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 316/2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti K., s. r. o., **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. apríla 2008 doručená sťažnosť spoločnosti K., s. r. o., K. (ďalej len „sťažovateľka“), v ktorej namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) vydaným 11. februára 2008 v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 316/2007.

Z predloženej sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že J. H., K. (ďalej len „žalobca“), ktorý bol zamestnancom sťažovateľky, podal 22. júna 2006 na Okresný súd Košice II (ďalej len „okresný súd“) žalobu, ktorou žiadal určiť, že jeho pracovný pomer u sťažovateľky vzniknutý na základe pracovnej zmluvy z 8. júla 1996 trvá.

O podanej žalobe rozhodol okresný súd rozsudkom č. k. 30 C 66/2006-109 z 9. augusta 2007 tak, že jej vyhovel, a teda určil, že predmetný pracovný pomer trvá.

Z odôvodnenia rozsudku okresného súdu vyplýva, že pre meritórne rozhodnutie o žalobnom návrhu bolo nevyhnutné vyriešiť predbežnú otázku, či okamžité skončenie pracovného pomeru, ktoré sťažovateľka doručila žalobcovi 2. mája 2006, je platné. Dôvodom okamžitého skončenia pracovného pomeru malo byť závažné porušenie pracovnej disciplíny, ktorého sa žalobca mal dopustiť tým, že 26. apríla 2006 vykonával svoju prácu pre sťažovateľku pod vplyvom alkoholu, že v dôsledku tejto skutočnosti spôsobil schodok v pokladničnej uzávierke, nesprávne evidoval skladové zásoby tovaru a predával vlastný tovar.

Okresný súd pri meritórnem rozhodnutí vychádzal napriek výpovediam svedkov zo záveru, že v procese dokazovania sťažovateľka nepredložila „*žiadny hodnoverný dôkaz preukazujúci*“ skutočnosť, že by žalobca bol v kritický deň pod vplyvom alkoholu. Podľa okresného súdu „*za jediný hodnoverný dôkaz môže slúžiť len zistenie meracím prístrojom, resp. odber krvi. Samotný žalobca sa bránil tým, že v dôsledku svojich zdravotných ťažkostí, potom ako bol v práci takmer dvanásť hodín, jeho správanie sa mohlo ostatným osobám javiť ako pod vplyvom alkoholu, čo v konečnom dôsledku potvrdzuje aj oznámenie ošetrojúceho lekára žalobcu (u žalobcu je diagnostický záver závrat – cervikogénny a vaskulárny).*“.

Ani nesprávnu evidenciu skladových zásob a predaj vlastného tovaru okresný súd „*v konaní nemal preukázaný, pretože žalovaný (sťažovateľka, pozn.) uvedené porušenie neodôvodnil, v konaní nepredložil žiadne dôkazy na preukázanie tejto skutočnosti*“.

Proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie „z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. c/ a písm. f/ OSP“, pretože podľa jej názoru „prvostupňový súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci“.

Sťažovateľka v odvolaní zdôraznila, že v prvostupňovom konaní „bolo jednoznačne preukázané, že žalobca bol dňa 26.04.2006 počas výkonu práce pod vplyvom alkoholu. Uvedené vyplýva z výsluchu konateľa žalovaného, z listinných dôkazov – čestných prehlásení troch osôb, z výsluchu troch svedkov.“. Okresný súd podľa sťažovateľkinho názoru „žiadnym spôsobom nevyhodnotil výpovede troch svedkov a štatutárneho zástupcu žalovaného, nespochybnil ich čestné prehlásenia, ani ich výpovede, avšak bez ďalšieho tvrdí, že výpovede svedkov, ani čestné prehlásenia pre neho nie sú hodnoverným dôkazom“. Sťažovateľka taktiež vyjadrila nesúhlas s názorom okresného súdu o zistení alkoholu v krvi meracím prístrojom, resp. odberom krvi, ako o jedinom spôsobe, ktorým možno bez pochybností preukázať, že určitá osoba je po vplyvom alkoholu.

K lekárskej správe predloženej počas dokazovania pred okresným súdom sťažovateľka uviedla, že aj keby sa zdravotné problémy žalobcu „mohli prejavovať na rovnováhe chôdze, určite nemohli spôsobiť zápach alkoholických nápojov z úst, ani zmenu reči a už vôbec nie žalobcove vyjadrenia vo vzťahu k tvrdeniam Ing. M. o jeho opilsti „No a čo, aspoň im robím tržbu“, čo všetko vyplýva z čestných prehlásení a výpovedí svedkov“.

Okresný súd podľa sťažovateľky v predmetnom konaní porušil § 132 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), pretože „v rozpore s týmto ustanovením nevyhodnotil dôkazy tak, ako boli v priebehu konania zistené. ... Hodnotiaca úvaha súdu ... nie je ľubovoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah, čo napadnutý rozsudok úplne postráda.“. Napadnutý rozsudok porušuje podľa sťažovateľky aj § 157 OSP.

Krajský súd ako súd odvolací rozsudkom č. k. 5 Co 316/2007-131 z 11. februára 2008 potvrdil napadnutý rozsudok okresného súdu.

Krajský súd preskúmavajúc hodnotenie vykonaných dôkazov okresným súdom uviedol, že *„svedecké výpovede ... nevypovedali, že by priamo videli žalobcu, a aby bol opitý, nevychádzali jednoznačne z priamych poznatkov, ktoré ako svedkovia mohli mať, ale len sprostredkovane vyhodnotili chôdzu žalobcu ako chôdzu, ktorá javí známky opilosti. Z uvedeného teda vyplýva, že ak súd prvého stupňa nevzal do úvahy výpoveď konateľa žalovanej spoločnosti (z dôvodu neobjektívnosti, lebo ide o zamestnávateľa), v konaní nebolo preukázané, že by v kritický deň ... mal byť žalobca opitý, lebo nejavil také známky opilosti, aby nemohol dokončiť pracovnú zmenu.“*

K ďalším údajným dôvodom okamžitého skončenia pracovného pomeru krajský súd zdôraznil, že chýbajúci tovar, nesprávna evidencia skladových zásob a predaj vlastného tovaru ako dôvody postupu podľa § 68 ods. 1 písm. b) zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákonník práce“) neboli preukázané, *„lebo išlo o nepatrnú hodnotu chýbajúceho tovaru (bagatelnú) a zistenie predaja cudzieho tovaru je neurčité opísanie skutku pri porušení pracovnej disciplíny“*.

Podľa názoru krajského súdu *„žalobca ako pracovník obsluhy hracích automatov pre hráčov a zároveň obsluha v bare, mohol mať síce čiastočne požitý alkohol, avšak len do takej miery, že mohol v skutočnosti dokončiť pracovnú zmenu a jeho práca nebola v čase od 23.00 do záverečnej ovplyvnená požitím alkoholu“*. Krajský súd dôvodil, že *„príznaky údajného chovania žalobcu (malo byť badať na reči, že mal vypité) nejavili známky opilosti takej intenzity, že by išlo o závažné porušenie pracovnej disciplíny“*. Pritom krajský súd poukázal na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“).

Krajský súd po dokazovaní vykonanom na odvolacom pojednávaní poukázal na skutočnosť, že *„ak zamestnanec požil alkoholické nápoje, zamestnávateľ v takomto prípade mohol dať pokyn, aby sa zamestnanec podrobil vyšetrovaniu dychovou skúškou“*

na zistenie alkoholu (tzv. dráger) v krvi a skúška slúži k tomu, aby sa zistilo, či zamestnanec nastúpil do práce ovplyvnený požitím alkoholických nápojov a aj keby ukazovala skúška na požitie alkoholu pred nástupom do práce, nemožno však jednoznačne uzatvárať, že by zamestnanec alkoholické nápoje požil, resp. ich požitím bol tak ovplyvnený, že by svojou pracovnou činnosťou ohrozoval život alebo zdravie zamestnancov alebo zamestnávateľov majetok.

V prejednávanej veci nešlo o takýto prípad, lebo žalobca ako zamestnanec u žalovanej bol ochotný podrobiť sa aj krvnej skúške po predchádzajúcej dychovej skúške, avšak zároveň treba uviesť, že nešlo o žiadny dopravný podnik alebo inú organizáciu, napr. Železnice SR, kde do zamestnania už pri nástupe musí preukázať zamestnanec, že nepožil alkohol.“.

Krajský súd sa stotožnil s názorom okresného súdu, „že ani jeden z uvedených dôvodov pre intenzitu konania žalobcu nebolo možné považovať za dôvod závažného porušenia pracovnej disciplíny tak, ako bol vymedzený v okamžitom skončení pracovného pomeru žalovanou“. Intenzita porušenia povinností žalobcu a s tým spojená intenzita porušenia pracovnej disciplíny totiž podľa názoru krajského súdu bola za daných skutkových okolností „veľmi nízka“.

V sťažnosti adresovanej ústavnému súdu sťažovateľka na prvom mieste poukázala na skutočnosť, že odvolanie proti rozsudku okresného súdu „podala z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ OSP“, avšak krajský súd „pri rozhodovaní o odvolaní vôbec neskúmal danosť odvolacieho dôvodu podľa písm. d/, teda že prvostupňový súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam“.

Sťažovateľka vyjadrila ďalej námietky voči tej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, v ktorej krajský súd vysvetlil dôvody svojho súhlasu so spôsobom, akým okresný súd hodnotil výpovede svedkov a ich čestné vyhlásenia. Podľa sťažovateľky odôvodnenie tu postráda „logickú návaznosť jednotlivých slov vo vetách ako aj viet nasledujúcich po sebe a súvislosť s vykonaným dokazovaním. Súd napríklad uvádza, že svedok A. vypovedal, že u žalobcu bolo badať na reči aj na tom ako chodil, že má vypité.

Napriek tomu súd tvrdí, že ani iní svedkovia, teda ani A. nevypovedali, že by priamo videli žalobcu, aby bol opitý, nevychádzali jednoznačne z priamych poznatkov, ktoré ako svedkovia mohli mať, ale len sprostredkované vyhodnotili chôdzu žalobcu ako chôdzu, ktorá javí známky opilosti. Závery súdu nemajú absolútne oporu vo vykonanom dokazovaní. Z čestných prehlásení podpísaných svedkami ... bez pochyby vyplýva, že obaja potvrdzujú, že dňa 26.04.2006 bol žalobca jednoznačne opitý a že to nebolo po prvýkrát“.

Sťažovateľka tvrdí, že „je neprípustné a v rozpore so zásadou rovnosti účastníkov konania ako aj v rozpore s § 132 OSP, aby súd nevzal do úvahy výpoveď konateľa sťažovateľky, a to z dôvodu jej neobjektívnosti, lebo ide o zamestnávateľa. ... Takáto argumentácia súdu je nezákonná ...“.

Argumentujúc judikatúrou všeobecných súdov sťažovateľka v sťažnosti zdôraznila, že aj požitie alkoholických nápojov v menšom množstve je porušením pracovnej disciplíny závažným spôsobom. V tejto súvislosti sťažovateľka poukazuje na rozpor odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu, keď tento na str. 9 konštatuje zistenie, že žalobca mal v kritickom čase v „malej miere požitý alkohol“, avšak zároveň na str. 7 uvádza, že „v konaní nebolo preukázané, že by v kritický deň mal byť žalobca opitý“. Podľa názoru sťažovateľky tak „odvolací súd robil závery o jednotlivých skutkových zisteniach na základe nezistiteľného kľúča, úplne v rozpore s vykonaným dokazovaním a v rozpore s § 132 OSP“. Krajský súd „na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, ktoré si navyše navzájom odporujú a jeho rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, pretože pri rozhodovaní aplikoval síce správny právny predpis ..., ale nesprávne ho vyložil“.

Sťažovateľka považuje rozhodnutia všeobecných súdov vydané v predmetnom konaní „za nezákonné, nakoľko hodnotenie dôkazov v danom súdnom konaní bolo vykonané v rozpore s Občianskym súdnym poriadkom“. Tým malo dôjsť aj k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu.

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vydal po meritórnom prerokovaní jej sťažnosti tento nález:

„1. Základné právo obchodnej spoločnosti K., s.r.o. K., so sídlom K., na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR rozsudkom Krajského súdu v Košiciach, č. k. 5Co/316/2007-131 zo dňa 11.02.2008 porušené bolo.

2. Ústavný súd SR rozsudok Krajského súdu v Košiciach, č. k. 5Co/316/2007-131 zo dňa 11.02.2008 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Košiciach je povinný zaplatiť spoločnosti K., s.r.o. K. trovy právneho zastúpenia v sume 6 732,- Sk na účet jej právnej zástupkyne advokátky JUDr. I. Č., K.“

II.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej o zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by

mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Teda úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

K námietke sťažovateľky o rozsahu odvolacieho prieskumu daného tvrdenými odvolacími dôvodmi ústavný súd v prvom rade zdôrazňuje, že samotné odvolanie sťažovateľky trpí pri vymedzení odvolacích dôvodov vnútornou rozpornosťou. Na str. 2 odvolania právna zástupkyňa sťažovateľky uvádza, že odvolanie podáva „z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. c/ ... OSP“, pretože podľa jej názoru „prvostupňový súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam ...“. Ustanovenie § 205 ods. 2 písm. c) OSP však ako odvolací dôvod určuje neúplné zistenie skutkového stavu veci súdom prvého stupňa, pretože tento nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Tento odvolací dôvod je odlišný od odvolacieho dôvodu zakotveného v písm. d) citovaného ustanovenia (nesprávne skutkové zistenia súdu prvého stupňa).

Slovné vymedzenie odvolacích dôvodov bolo teda v odvolaní sťažovateľky čiastočne v rozpore s označením ustanovení zákona, ktoré tieto dôvody regulujú. S týmto nedostatkom sa krajský súd ako súd odvolací musel vysporiadať, pričom podľa názoru

ústavného súdu postupoval správne, keď skúmal obsahovú stránku odôvodnenia podaného odvolania a takto odstránil rozpornosť v sťažovateľkinom vymedzení odvolacích dôvodov.

Ústavný súd z obsahu podaného odvolania zistil, že základným odvolacím dôvodom v predmetnej veci bol dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d) OSP, teda nesprávne skutkové zistenia súdu prvého stupňa. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu jednoznačne vyplýva, že prvostupňové rozhodnutie podrobil prieskumu práve z hľadiska odvolacieho dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. d) OSP. Odvolacie námietky sťažovateľky totiž smerovali k spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (predovšetkým svedeckých výpovedí) okresným súdom a následne spochybňovali skutkové zistenia, ku ktorým súd prvého stupňa na základe takéhoto hodnotenia dôkazov dospel (otázka či žalobca bol alebo nebol opitý, a ak áno, či jeho opitosť dosahovala mieru závažného porušenia pracovnej disciplíny). Sťažovateľka teda v podanom odvolaní nenamietala, že by okresný súd odmietol vykonať navrhované dôkazy, čo by mohlo mať vplyv na úplnosť zistenia skutkového stavu veci [odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. c) OSP]. Krajský súd sa so všetkými uvedenými námietkami sťažovateľky v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadal. Ústavný súd dospel k záveru, že odvolací súd preskúmal napadnuté prvostupňové rozhodnutie z hľadiska odvolacieho dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. d) OSP a neignoroval tak ústavne neakceptovateľným spôsobom tvrdené odvolacie dôvody a námietky sťažovateľky.

Druhou námietkou zásadného charakteru adresovanou sťažovateľkou napadnutému rozsudku krajského súdu bolo preskúmanie hodnotenia dôkazov vykonaných okresným súdom, ktoré uskutočnil krajský súd, ale aj hodnotenie dôkazov vykonaných krajským súdom v priebehu odvolacieho konania. Z odôvodnenia sťažovateľkinej sťažnosti vyplýva, že nesúhlasí so skutkovými závermi oboch súdov o tom, či žalobca bol v kritický deň opitý, ani s právnym posúdením skutkových zistení z pohľadu toho, či došlo k závažnému porušeniu pracovnej disciplíny (dôvod na okamžité skončenie pracovného pomeru).

K týmto námietkám ústavný súd zdôrazňuje, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade

a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu. Skutkové a právne závery všeobecného súdu by mohli byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery všeobecného súdu boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06).

Zistenie intenzity vplyvu požitých alkoholických nápojov na žalobcu ako zamestnanca sťažovateľky, ale aj následné posúdenie zistenej intenzity z hľadiska jej významu pre prípadné použitie ustanovení Zákonníka práce o okamžitom skončení pracovného pomeru, predstavujú v posudzovanom prípade také skutkové a právne závery krajského súdu, ktoré ústavný súd ako súdny orgán netvoriaci súčasť inštančne založenej sústavy všeobecného súdnictva nie je oprávnený preskúmať. Tento záver vyplýva jednak z toho, že pojem „závažné porušenie pracovnej disciplíny“ nie je v súčasnosti v pracovnoprávných predpisoch legálne definovaný, ale aj z ustálenej judikatúry všeobecných súdov na to nadväzujúcej, podľa ktorej *„pri hodnotení stupňa intenzity porušenia pracovnej disciplíny súd (všeobecný, pozn.) nie je viazaný tým ako zamestnávateľ ... hodnotí určité konanie zamestnanca“* (rozsudok najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 71/2003). Zákonník práce v súčasnej legislatívnej podobe tak ponecháva konajúcemu súdu, aby zhodnotil všetky okolnosti posudzovaného prípadu tak, že bude môcť jednoznačne identifikovať mieru porušenia pracovnej disciplíny. Krajský súd preto postupoval správne, ak sa hodnotiacim spôsobom z viacerých hľadísk zaoberal konaním a správaním žalobcu (napr. či mohol dokončiť pracovnú zmenu, charakter jeho práce a pod.).

V rozsudku najvyššieho súdu vydanom v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cdo 39/98, na ktorý sťažovateľka v odôvodnení svojej sťažnosti poukázala, nie je požívanie alkoholických nápojov na pracovisku alebo v pracovnom čase aj v menšom množstve, ako aj nástup do zamestnania pod ich vplyvom, formulované ako právna skutočnosť, ktorej nevyhnutným právnym následkom je danosť dôvodu na okamžité skončenie pracovného pomeru. Aj v tomto prípade najvyšší súd uvádza, že je tu daná možnosť

považovať také konanie zamestnanca za porušenie pracovnej disciplíny zvlášť hrubým spôsobom.

Uvedené skutkové a právne závery krajského súdu by mohli založiť právomoc ústavného súdu konštatovať porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy len vtedy, ak by boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné. Krajský súd však riadne vysvetlil svoje úvahy a myšlienkové postupy, na základe ktorých dospel k rozhodnutiu o podanom odvolaní. Ústavne relevantnú vnútornú rozpornosť odôvodnenia odvolacieho rozhodnutia ústavný súd nezistil ani v zdanlivom nesúlade medzi pojmami „mať v malej miere požitý alkohol“ a „byť opitý“. Ak krajský súd rozlišuje medzi týmito kategóriami, nemožno v tom vidieť porušenie základného práva na súdnu ochranu sťažovateľky. Rovnaký záver platí aj pokiaľ ide o právny záver krajského súdu o tom, či vplyv alkoholu na žalobcu v danom prípade napĺňal skutkovú podstatu závažného porušenia pracovnej disciplíny [§ 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce].

Ústavný súd tak nezistil žiadnu ústavne relevantnú súvislosť medzi označenými právami sťažovateľky a postupom krajského súdu. Jeho právne závery nemožno hodnotiť ako arbitrárne, zjavne neodôvodnené, a tak spôsobujúce svojou neudržateľnosťou porušenie základných práv zaručených ústavou. Toto zistenie viedlo ústavný súd k odmietnutiu posudzovanej sťažnosti pre zjavnú neopodstatnenosť.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd už nezaoberal ďalšími požiadavkami formulovanými sťažovateľkou v petite sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. júla 2008